

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Крагујевац, 24. октобар 2005. године

Наташа Јовановић: Браћо Срби и сестре Српкиње, драги Крагујевчани, драги пријатељи, 25. децембра 1990. године, када је на позив Томислава Николића, први пут у овако препуну салу Дома синдиката дошао проф. др Војислав Шешељ, Крагујевчани и сви они који су убрзо затим приступили Српској радикалној странци знали су да је у питању не само најчувенији дисидент једног мрачног времена, универзитетски професор, интелектуалац највишег ранга, већ човек који је дошао међу нас, Крагујевчане, да нам каже и да нам просветли пут којим ће Србија да иде. Ја сам данас, подсећајући се на то време, погледала стенограм са тог скупа. Нажалост, испоставило се да они који су касније преузели кормило државе у своје руке нису имали слуха за апеле и за све оно на шта их је упућивао проф. др Војислав Шешељ. Он је од деведесетих година, па све до данашњих дана, а то ће чинити и убудуће, ширио идеју националног јединства, оно што нам је најпотребније и што је најважније, идеју слободе за све Србе, ма где да живе.

Данас је две године и осам месеци како је хашки добровољац утамничен у хашком казамату. Председник наше странке проф. др Војислав Шешељ је, између осталих, написао и ову књигу коју промовишемо вечерас, а која има за циљ и по свом садржају, а и на начин на који је наговестио у сведочењу у процесу против Слободана Милошевића своју будућу одбрану, да се разоткрије улога Ватикана и папе Јована Павла Другог. Још у 17. и 18. веку је систематски кроз прозелитизам спровођен геноцид над српским народом у Републици Српској Крајини, ширена мржња од стране Ватикана, римокатоличке цркве, а затим је ескалирала у Другом светском рату, од стране усташке хрватске власти према српском народу. Наш народ је под свим тим прогонима, под унијаћењем и прозелитизмом тешко пострадао и последице су и дан данас несагледиве.

Проф. др Војислав Шешељ је и тада, 25. децембра 1990. године у овој сали говорио о улози Ватикана, и о католичкој цркви и о њиховој намери да систематским преузимањем, не само верника, него и територија на којима вековима живе Срби, узму све оно што нама Србима вековима припада и он је данас, и зато вас молим да га и вечерас одавде, из Крагујевца, после 15 година његовог истрајног политичког и научног деловања поздравимо громким аплаузом – највећи српски јунак, истрајни борац за заштиту српских националних интереса и вођа нас српских радикала, који својим јединством и својим искреним, пре свега, односом према српском народу показујемо да смо ми једина алтернатива овом режиму, да смо ми људи који можемо у Србији да донесемо суштинске промене, и да смо ми људи који знамо каква је мука и грађана Крагујевца и свих грађана Србије данас под овом, као и под претходном влашћу.

Оно што је вечерас веома значајно и на шта ће се осврнути наши уважени гости, је лажна оптужница коју је већ сада, сведочећи у процесу против Слободана Милошевића, а која је написана против њега за време досманлијског режима, проф. др Војислав Шешељ побио тачку по тачку. Јасно је показао кроз фасцинантни наступ, пре свега кроз чињеницу да је он својим излагањем у Хашком трибуналу, недељама штитећи наше интересе и интересе будућих генерација, дао немерљив допринос у одбрани српства, показао како треба држава да се води на дуге стазе, дао добар пример будућим генерацијама које треба да се боре за слободу нашег народа и државе, али пре свега, кроз детаљну анализу свих догађаја, преотимања српских земаља, прогона нашег народа и кроз улогу државника тог времена од разбијања бивше Југославије, па све до данашњих дана, јасно указао на погрешне тактике које су вођене и на доследност коју је заговарао он и његова Српска радикална странка.

Ја вечерас имам изузетну част и задовољство да поздравим све наше госте, на челу са генералним секретаром наше странке господином Александром Вучићем, и замолићу народног посланика и председника Координационог одбора за Косово и Метохију, Љубомира Краговића да се обрати уваженом скупу. Изволите, колега Краговићу.

Љубомир Краговић: Браћо Срби и сестре Српкиње, даме и господо, поштовани Крагујевчани, долазим са простора Косова и Метохије, које је вољом новог светског поретка под окупацијом. Срби живе

у јако тешким условима. Снагу и упорност и вољу да ипак, упркос свакодневном терору опстану на светој српској земљи, даје им њихова жеља да остану тамо где су живели њихови дедови и њихови очеви, где су њихова гробља, где су њихове цркве, где су њихови манастири. У последње време херојска одбрана Војислава Шешеља даје нову снагу српском народу на Косову и Метохији да истраје и да опстане на Косову и Метохији.

Проф. др Војислав Шешељ је одбраном на сведочењу у корист Слободана Милошевића већ уништио Хашки трибунал, то није више она аждаја која туче и бљује ватру. То је аждаја која је посустала, која једва хода и надамо се да ће у најскорије време да престане и да дише.

Мене питају моји суграђани, чланови, радикали, грађани широм Косова и Метохије – када ће Косово и Метохија бити поново слободно. Ја им често одговарам – биће онда када проф. др Војислав Шешељ победи Хашки трибунал, када он дође на слободу и када се он буде уместо Хашима Тачија и Рамуша Харадинаја шетао Косовом и Метохијом. А он ће имати задатак да обнови све цркве и манастире, да све порушене српске домове и српска имања обнови и да врати слободу за све Србе на Косову и Метохији. Не само за све Србе на Косову и Метохији, него и да буде бољег живота за све Србе у Србији. Толико и хвала.

Наташа Јовановић: Српска радикална странка је на два научна скупа и на великом митингу који је одржала на двогодишњицу одласка нашег председника у хашки казамат јасно указала на сва кршења међународног хуманитарног права од стране оних који су предводници (Карла дел Понте, Теодор Мерон, Најс и остали) антисрпске политике и политике уништавања Срба. Ми знамо да ће наш председник да истраје у својој борби, али не само људи из правне науке, већ и лекари и хуманисти подигли су глас против таквог односа према „притворенику“ проф. др Војиславу Шешељу. Један од њих је и народни посланик, лекар из Крагујевца, проф. др Милета Поскурица. Изволите, докторе.

Проф. др Милета Поскурица: Браћо и сестре, даме и господо, можда је уобичајено да концепт оваквих скупова и покренемо са питањима од општег интереса. Зашто Српска радикална странка, која у свом програму сасвим јасно каже да се залаже за секуларну, дакле државу одвојену од цркве, која се залаже за потпуно слободно исповедање вероисповести са свим једнаким, потпуно једнаким правима и обавезама грађана, у наслову говори о злочиначком деловању римокатоличке цркве. Корени таквих сазнања датирају 2000 година уназад, или 1700 година, још када је цар Константин установио јединствену хришћанску религију и увео је и у правни живот, у правни оптицај у државе које су се тада користиле као инструмент власти.

Све се то настављало до потпуног раскола 1024. године и пада Константинопоља или Цариграда 1543. године. То је период изразите надмоћи западног хришћанског крила, дакле, римокатоличке цркве, која је користила признате и познате и потпуно непознате свету, до тада, методе, попут инквизиције. Рецимо, идеје Томе Аквинског, који је грађанима познат, где је све било дозвољено у циљу спровођења свих идеја које је требало да хришћанство, веру и основне принципе хришћанства, без права на другачије мишљење, путем крајње антидемократске догме уведе и делујући догматски тада конструише термине и појмове које ми сада срећемо у свакодневном животу. Дакле, католичка црква још из тог времена, у свом западном крилу, са институцијом папе као монарха, кренула је у једно погубно деловање у правцу истока. Десила се једна срећна околност, християнизација Русије у том периоду била је јако важна и отуда основа Српске радикалне странке за залагање за тог нашег вечитог историјског савезника по тој основи.

Шта се у међувремену дешавало? О томе на оваквом скупу, наравно, треба да говоре историчари. Ја се извињавам онима који боље од мене то знају и који ће после мене говорити, бићу кратак. Од када је настала Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца, никада ти односи нису били довољно чисти, довољно искрени. Та машинерија је снажно радила, она се особито одразила негативно по српски народ у време Јасеновца 1942. године – маса стрељаних, маса побијених, крвнички закраних, а за све су знали врховни католички свештеници. Папа Пије ХИИ је за све знао и био одговоран, једнако као и Јован Павле Други. То

је оно о чему је проф. др Војислав Шешељ покренуо причу, о којој ће детаљније говорити у Хашком трибуналу. Хоће да покаже да се римокатоличка иницијатива тог католичког слоја те очито не секуларне, и у сенци, у позадини збивања веома моћне институције која делује с једне стране крајње формално, преко својих састава, својих одељака и крајње неформалном, врло развијеном мрежом, и снажно институционално подрива многе системе који јој нису по вољи, пре свега све то односи на православни свет), окарактерисала почетком распада Југославије. Сећате се тројне комисије на Брионима – то је све био почетак једног таквог моћног и по Србију штетног утицаја. Наравно да се он коначно завршио распадом на овим територијама, распадом садашње Југославије и позицијом у коју је Србија доведена под снажним утицајем моћне престоне силе света из тог католичког лобија. Наравно да и многи други нису аболирани од такве кривице.

Проф. др Војислав Шешељ, говорећи о томе, за сада само као сведок хашком оптуженику Слободану Милошевићу, показао је како се може на један добро аргументован и супериоран начин приказати интелектуална надмоћ једног човека, изразито образованог, који на научним основама и на темељима научних доказа говори о концепту Велике Србије, уводећи нас у историјски моменат његовог настанка. Други су тада протерали Србе из својих интереса и формирали су наше западне границе у 16. веку. Срби су остали тамо. Дакле, све научно доказивао. Он у темељу уздрмава и концепт оптужнице и, наравно, концепт оних који га оптужују. Потпуно се јасно могло видети да су они остали без икакве идеје, без опипљивих доказа у рукама, прилично је уздрман тужилац Најс, понекада делују збуњене и саме судије. Др Шешељ је успео да у кратком, њему не пресудно намењеном року, јер ће тек износити своје доказе и своје аргументе, доведе до интересовања стручне светске јавности. „Хашка правда“ је усмерена са једином намером да делује са антисрпских позиција, да српски народ претвори у злочиначки народ, а ми знамо и верујемо да ће др Војислав Шешељ имати и снаге и храбрости да до краја спроведе своју велику битку, одсудну битку за заштиту српских националних интереса. Захваљујем се.

Наташа Јовановић: У вези злодела која су Хрвати уз помоћ Ватикана и римокатоличке цркве чинили над српским народом, вечерас ћу да споменем само извесног фра-Сотону који је убијао, зверски мучио српску нејач, жене и децу. Фратар католичке цркве Мирослав Филиповић Мајсторовић је само један од примера како су се односили католички свештеници према православцима, на који начин су желели да их унијате, да их преотму у своју цркву, да их отерају са вековних огњишта. Када говоримо о улози папе Јована Павла Другог у свим догађајима на простору бивше Југославије, отимању српских земаља, не можемо а да не споменемо да његовим ђавољим стопама хода и Расингер, нови католички папа, који на исти начин показује да је политика Ватикана и римокатоличке цркве усмерена према читавом православном свету, а нарочито према српском народу, иста као и стотинама година раније.

Професори Правног факултета из Београда, Крагујевца, Новог Сада, Ниша, из целе Србије и угледни научници из осталих српских земаља дошли су у Сава центар на скуп који је организовала Српска радикална странка, да говоре о оптужници, лажној оптужници, правно неутемељеној, против нашег председника проф. др Војислава Шешеља. Један од оних који се од оснивања антисрпског Хашког трибунала, у одбрани интереса нашег народа, тада са позиције једног од државних функционера из Министарства иностраних послова, тада као редовни професор Правног факултета, бори за истину и одбрану нашег председника и свих хашких заточеника, свакако је проф. др Иван Чукаловић, редовни професор Правног факултета у Крагујевцу.

Проф. др Иван Чукаловић: Даме и господо, обично се каже на почетку оваквих скупова да је човеку велика част да учествује у оваквим догађајима. Поготову што сам вечерас заједно са мојим пријатељима, и по ко зна који пут покушавамо да пронађемо истину о збивањима на овим нашим и светским просторима. Када треба да говоримо о улози Ватикана, папе и католичке цркве, одмах се намеће једно питање: да ли је колега Војислав Шешељ можда претерао кад је написао овакву књигу. Не, господо. Мислим да је погодио суштину. У међународним односима нема субјекта који има мању површину, а више политичког, финансијског и верског утицаја него што је Ватикан, где је, само на 44

хектара, сконцентрисана огромна моћ. Иза тога стоји изузетно добра обавештајна служба Ватикана, а уз то и изузетна организација, јер, организација католичке цркве је најперфектнија организација која је икада смишљена у историји људског рода. Сама чињеница да је и Маркс узео организацију католичке цркве за организацију Комунистичке партије довољно говори о њеној изванредној структури. На челу Ватикана налази се он, римски бискуп, намесник Исуса Христа, наследник Светога Петра, апостолски принц, патријарх Запада, примат Италије, надбискуп и митрополит римске провинције и суверен државе ватиканског града.

Ватикан је увек у историји међународних односа имао улогу некога ко је одлучивао са стране. На самом почетку Другог светског рата Ватикан је стао уз фашизам. Сви бискупи на територији бивше Краљевине Југославије стали су иза погрома и геноцида над српским народом, изузев једног имена – Фра Алојзије Мисић, мостарски бискуп. Сви остали су подржали геноцид над српским народом. Приближава се крај Другог светског рата, партизани улазе у Загреб. Тројка, коју су сачињавала три функционера Озне, одлази да ухапси Алојзија Степинца који је крив за убиство најмање 300.000 људи. Из за сада непознатих разлога, вероватно ће се видети када се отворе архиве, та група је била враћена. Тито је послао Степинца у директне преговоре и понудио му да изврши аутокефалност католичке цркве у Хрватској уз услов да добије слободу. Нешто, отприлике, као што је радила Македонска православна црква у односу на нас. Степинац је то одбио, осуђен је на свега 14 година затвора, пуштен после 4 и умро природном смрћу. Но, Ватикан се ту није зауставио, 1952. године Ватикан је прогласио Степинца за кардинала и свеца, и то је била једна глорификација онога што су фашисти радили током Другог светског рата.

Колико је Ватикан опасна организација довољно говори чињеница да се Ватикан фантастично брзо сналази у промењеним односима. Одмах после рата убацили су нове кардинале који су сазвали екуменски концил и извршили промене у раду католичке цркве, односно, почели су да уводе грејање, признали су да је земља округла, затим су у оквиру католичких цркава почели да раде кафићи где сте могли да добијете бесплатно пиће, сендвиче, полако да се обнавља верски подмладак Ватикана. Оно што је интересантно, то је да је Тито у току Другог светског рата два пута тајно боравио у Ватикану, а 1971. године је као први председник неке социјалистичке земље посетио Ватикан и та веза између Ватикана и Тита сигурно да је оставила последице на збивања на овим нашим просторима.

Долазак папе Војтиле није био случајан. После 1492. године први папа који није био Италијан био је он. Веома контраверзна личност. У току Другог светског рата припадник пољског покрета отпора. После Другог светског рата учесник међународних радних акција. На једној од њих заједно је боравио више од три месеца са касније председником Совјетског Савеза Михаилом Горбачовим и њихови договори су добили последице тек после скоро 40 година.

Кад је дошла 1990. година и када је почела да пуца бивша СФРЈ, католичка црква, односно Ватикан, такође је одиграла кључну улогу. Помогли су Хрвате са 4,2 милијарде долара финансијски, а уз то и политички. Тако да је на фамозној седници, на радном доручку, немачки председник Кол рекао – или ће Европска унија признати Хрватску као самосталну државу или ће Немачка изаћи из Европске уније. Француски лист „Фигаро“ је следећег дана освануо са великим насловом – Европска унија нису ништа друго него немачке овце.

Оно што се касније дешавало сигурно да сви добро знамо шта је, а позадину свега је открио колега Војислав Шешељ. Открио је улогу Ватикана на целокупним нашим просторима. Нису прсти Ватикана остали по страни ни у догађајима на Косову, па Ибрахим Ругова, на зиду своје канцеларије, уместо да има верског поглавара неке исламске конференције, изнад главе му стоји слика бившег папе Војтиле. Покушај Ватикана да уђе на просторе Косова и Метохије сличан је покушају да у време доласка Јељцина на власт, изградњом 26 католичких цркава, уђе на територију Совјетског Савеза.

Колега Војислав Шешељ је разоткрио овом књигом много штошта. Вероватно је много више тога што зна оставио, као добар стратег, да јавно каже онда када буде требало. Али како ствари стоје, изгледа

да ће тај Трибунал пре доживети крај него што ће пресудити колеги Војиславу Шешељу. Завршио бих са једном пријатељском констатацијом. Драго ми је што сам овде због колеге Војислава Шешеља, јер смо обојица пред истом комисијом бранили докторске дисертације.

Наташа Јовановић: Браћо и сестре, драги пријатељи, проф. др Војислав Шешељ је и недавно, на почетку сведочења у процесу против бившег председника Србије и Савезне Републике Југославије, Слободана Милошевића рекао да је идеја Велике Србије, за коју се он целог свог живота залагао, баш као и идеја границе западних српских земаља на линији Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица, идеја за коју ми сви у овој сали живимо, као и милиони наших сународника. Он је рекао још давних деведесетих година да је та линија западних српских земаља повучена тамо где су најзападније српске цркве и српски манастири и говорио о томе да је под усташком хрватском влашћу, због злочина које су починиле усташе над Србима, потпомогнути Ватиканом и римокатоличком црквом, Јасеновац највећи српски град под земљом. Онај ко је сведок највећег страдања нашег народа у последњим отаџбинским ратовима, који се нашао свуда на подручју Републике Српске Крајине и Републике Српске када је Србима било тешко, а који је за време брозоманије једини смео и кроз стих, и кроз сатиру и кроз озбиљну реч и поруку да каже да смо ми Срби народ који треба да се бори за опстанак и за своју слободу, свакако је наш вечерашњи уважени гост, господин Брана Црнчевић, угледни књижевник.

Брана Црнчевић: Ова књига је важна, сигурно, као документ, јер оно што није у књигама, практично и не постоји. Војислав Шешељ је озбиљан човек, солидан писац и труди се да и у немогућим условима остави иза себе писани траг о ономе што зна, о ономе што мисли и о ономе што предлаже. Невоље православаца са католицима почеле су давно, али постале су објективне тек после сеобе Срба са Косова и данас Патријаршија не би могла да организује ваљан научни скуп, да утврди због чега је Арсеније прихватио озбиљно позив Леополда да оде у земље Аустроугарске и тамо заснује своју државу. Има спорова, чак, у цркви, у врху цркве о томе да ли је то било логично и нормално, јер је Србија тада била у много тежем положају од Косова. Била је у много тежем положају Шумадија, могло се кандило угасити у Шумадији, толико је овде било страшно. Отишавши у земље католичке провинцијације, Срби су у ствари дошли у свој први озбиљан контакт са католицизмом и брзо постали омражени од католика, из неколико важних разлога. Као под Брозом, под Александром, заправо Карађорђевићем, после Првог светског рата католички официри добијали су чин више за приступ Југословенској војсци и издали је на време. Тако се догодило да и Срби у земљама Леополдовим добију право да оснују своје цркве и добију једно изузетно право – да ратују за Аустроугарску и, будући да су имали своје рачуне са Турском, ратовало се и са Турском. Били су бољи војници од католика, који су се чували да оду у ратове. И добијали су, по правилу, чин капетана без католичења, али сваки официр српских добровољаца који би требало да постане мајор, значи, да добије виши чин, морао би да прими католичку веру.

Тако смо изгубили Петра Обрадовића, који је постао католик, тако смо изгубили фелдмаршала Аустроугарске у прошлом рату, коме чак ни Александар није могао да да чин, јер је фелдмаршал био страхан чин у Аустроугарској. Наш сусрет са католицима, наравно, није био пријатан. Трагове о томе можете наћи код Андрића и у другој ваљаној српској литератури, али је сигурно једно, објаснио ми је провинцијски свештеник Лукић, када сам га у очајању 1947, 1948. године питао пред православном црквом, пред којом није било верника, а католици су пролазили поред своје катедралне цркве уредно обучени, ја сам му рекао – па добро, оче, шта је ово, њих је пуна црква, а нас овако мало. А он је рекао – ништа им то не вреди, нашем се Богу можеш и уз усну хармонику поклонити, а њихов мање од оргуља не прима.

Практично, ради се о једној, како је професор рекао – чврстој организацији, идеолошкој организацији. Посебно је тачно да је комунизам позајмио много одлика католичке цркве, све до тајне полиције. И тачно је да ми с њима улазимо у велике сукобе због тога што 1945. године, као што данас предлажу демократори, њихови очеви нису предлагали катарзу. Јасеновац није ни описан, ни опеан, ни уведен у књиге. А кад се тако нешто једном народу догоди, онда се закономерно злочин понавља. Чак је

недавно на Хрватској телевизији један од њихових угледника рекао – па шта ви Срби хоћете, колико вам доказа треба да вас мрзимо, да вас не волимо. Ми нисмо свикли на мржњу. Ми смо народ који највише мржње показује према себи. У свакаким размирицама, у свим невољама Срби су најжешћи противници Срба, што докажујемо ево већ последњих 70 година, озбиљно и на сваком нивоу.

Католичанство има уграђен опрост греха: можеш убити некога, можеш се покајати, можеш урадити нешто корисно за цркву, а зло по свет и биће ти опроштено, добићеш да читаш 10, 50 „здрово Марија“, одржаћеш неки мали пост и поново си човек и ратник божији. Не заборавите да су Немци под њиховим утицајем имали на каишевима изгравирано „Бог је с нама“, и да је у тој цркви учињено много злочина, уз пристанак те цркве за ширење и добро католичке вере.

Ја нисам неки антикатолик, понекад волим да кажем да сам атеиста који верује у Бога, јер је то код Срба скоро природно. Срби су атеисти који иду у цркву и који верују у Бога, али ми од нашег Бога очекујемо да буде брз, да нам учини одмах по вољи, ако не учини онда кунемо, псујемо. Нигде, ни у једном народу није у народној поезији забележен стих кога се ужасава сваки религиозни човек, а на кога би вероватно Шекспир био поносан. Не знам у којој песми, не хватајте ме за реч, хајдук на питање хајдука како је настрадао, каже – ја сам ти, брале, настрадао од Бога, од старог крвника. Код Срба идеја да се Бог може оптужити и да је неправедан разара, наравно, православље које је постало мекано, вера опраштања. Католици имају тврду веру, веру која тражи да се испуне сви услови које траже канони да би ти било опроштено или да служиш светом Ватикану, да служиш папи Војтили или његовом наследнику и да проведеш живот у таквој вери стварној или привидној – Цркви је свеједно, јер она мора да буде пуна, мора да буде делатна и мора да има велики утицај у свету.

Начели су Русију, начели су Украјину, тамо се уз православне свештенике мотају католици који проповедају веру предака, јер је тамо исто било много припадника других нација. Разарају свет, они су на челу онога што зовемо глобални поредак, или су макар део тог глобалног поретка, који није за потцењивање. Свако ће се од верних католика помолити Богу, био он Буш или био неки други председник и урадити оно што су радили Немци, ако је неопходно, са каишем или тетоважом „Бог је с нама“. Ми смо дошли дотле да смо и сами поверовали да наш патријарх и наши свети оци мољакају Бога, да му се узалуд удварају, јер Ватикан има телефонску везу са Богом, сваки дан папа има телефонски разговор са Богом и пита га шта да ради и малтене ради оно што му је дан раније поручено или наручено. Др Војислав Шешељ и сви људи који пишу о католичкој цркви, чак и када су злонамерни, имају право да кажу све своје примедбе, јер су све примедбе углавном ваљане, примедбе произашле из историјских околности.

Чуо сам од много београдских интелектуалаца, од пријатеља, да је Воја изабрао велики залог, да је узео за противника Ватикан, да се то не може добро завршити, да ће бити кажњен и да му излаза нема. Добро је имати великог противника, не вреди се клати са малим противницима који тек служе злу, ваља се клати са произвођачима зла. Будући да је Шешељ оценио, са разлосима ваљаним, Ватикан као извориште зла, ми ћемо с пажњом пратити његову борбу и на том плану, јер Хашки трибунал, по мојој оцени, ипак се разликује од онога што се звало егзорцизам од прогона вештица, јер су људи тада истеривали ђавола из човека. Узмите луду претпоставку да је неко од свештеника веровао, стварно од инквизитора, да човека насељава ђаво. Хашки трибунал је много опаснија институција, он не истерује ђавола из човека, он утерује ђавола у човека. И због тога, ма како то коме изгледало, ма колико биле подругљиве престоничке телевизије, посебно она која се зове час Бе, час Б92 и остали сорошевци, јако је важно то што се у Хагу дешава и како се наши хашки затвореници, поглавито у овом тренутку двојица најважнијих, Милошевић и Шешељ, држе.

Ова књига је доказ да се Шешељ пред том институцијом држи изванредно. Стиже, значи, под условима који нису нормални, да мисли о злу, да га опсује и прати. Ја не спадам у оне који верују да ће Хашки трибунал бити побеђен. Можда ће он победити, али траг да смо се борили против зла и да ће зло

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Крагујевац, 24. октобар 2005. године

због тога угинути на ногама, ако не у овом случају, онда у неком другом, је јако важан историјски чин. То сврстава Воју Шешеља у човека који води историјску битку, а мени је част да вас поздравим као људе који у тој бици учествујете. Хвала вам.

Наташа Јовановић: Вечерас је на промоцију књиге проф. др Војислава Шешеља дошао један од прогнаних Срба из јужне српске покрајине, Косова и Метохије, замолићу господина Момчила Миланића да нам неколико својих стихова из песме посвећене нашем председнику прочита. Изволите.

Момчило Миланић:

Војислав Шешељ херој
У породици Николе Шешеља
родило се мушко дете,
Кум рече – њега Војислав да зовете.
Уписује Војо права,
та паметна српска глава.
Најмлађи је доктор права,
њега штити Свети Сава.
Не боји се Војо Броза
што Србију нашу сроза,
помогле му варалице,
српски олош издајице.
Њих напада он жестоко,
Издајице – српска стоко,
зар се тако Србија даје
и свој народ издаје.
Хапсе њега за те речи,
ником неће он да клечи.
Српски херој у затвор хода,
неће народ свој да прода.
Тада издајице, сада шпијуни,
српски роде на њих пљуни,
раскинимо једном с њима,
све то с неба и Бог снима.
Војвода Војо поста,
око тога приче доста,
неком мило, неком криво,
то се збило па се збило.
издајице и ноћу га снују,
са Шешељем љуту битку бију,
алијансу душмани чине, да се
Шешељ из политике скине.
Разне лажи они јавно лају,
ја верујем и сами се кају,
Своју бруку они пишу Хагу,
на Шешеља сад бацају љагу.
Карла Понте, то се чита,
и небеса она пита,
са неба јој и Бог вели

*српски народ то не жели.
Види Војо друге нема,
своје ствари за Хаг спрема,
добровољно херој хода
неће народ свој да прода.
Хаг га гледа па се чуди,
овакви су ретки људи,
за свој народ себе даје,
српску земљу не продаје.
Часни суде, Бог да те убије,
цео свет се теби смије,
хапсиш Србе како ти се каже,
зар не видиш да те Запад лаже.
Када Шешељ пред Трибунал стане,
Србију ће тек онда да сване,
Шешељ нема на језику длаку,
сазнаће се за издају сваку,
ко се плаћа, ко завере кује,
који Србин на свој народ пљује.
Хеј Шешељу, српски хероју,
молим се за слободу твоју,
чувај нам се, правда мора стићи,
Србију ће из мртвих дићи.
Жив нам био и Бог нека те чува,
издајице ветар нека одува,
у затвору ти се, Војо, кали,
уз тебе су српски радикали.*

Наташа Јовановић: Хвала господину Момчилу. Хашки инквизитори су стотину пута од како је председник нас српских радикала у хашком казамату, прекршили не само међународне важеће и европске конвенције о поштовању људских права, већ и она правила која су сами прокламовали. Наметнули су му неког браниоца у приправности, извесну протуву Ван дер Спула, а са друге стране, на неколико захтева проф. др Војислава Шешеља да у посету код њега дође и помогне му у конципирању његове одбране генерални секретар и његов правни саветник господин Александар Вучић одговорили су негативно. Господин Вучић, баш као и Тим за одбрану проф. др Војислава Шешеља, на челу са Томиславом Николићем, из недеље у недељу нашој и светској јавности говори о томе како се др Војислав Шешељ бори са хашком немани и вечерас је овде са нама да вам се обрати и да вам одавде, баш као и нашем председнику и целокупном српству, пошаље поруку да ћемо ми српски радикали истрајати у нашој намери да помогнемо. Као што рече господин Брана Црнчевић, вероватно ће господин Шешељ, баш као и сви хашки затвореници, успети у скорије време да победи Хашки трибунал. Хвала вам. Изволите, господине Вучићу.

Александар Вучић: Даме и господо, драги пријатељи, мени микрофон не треба и нисам научио на књижевно вече. Негде око пет, пола шест данас после подне зове Војислав – шта радите, шта има ново и тако свакога дана се чујемо на минут, два, пошто он то плаћа, па никада не можемо дуже да разговарамо. Кажем – Идем у Крагујевац, имамо тамо промоцију твоје књиге. – Па хоће ли бити пуна сала? – Па, биће, како неће. Доћи ће људи, нема сумње. Ведро је духа, није најбољег здравља, али је спреман да се бори и прошло је ево, како Наташа рече, две године и осам месеци, он не посустаје, а ја сам

дошао пре свега вама да се захвалим што га нисте заборавили, што заједно са нама покушавате њему да помогнете.

Две године и осам месеци њему није почело суђење. Не постоји сличан пример у историји. Неки ће да кажу – Крајишник. Неких је другачијих формалних, процесно-правних ситуација било које би то макар мало могле да правдају у случају Крајишника. У случају Војислава Шешеља је немогуће. Сви разумни рокови су прекорачени. Сам је човек отишао. Ниједног тренутка није желео да учествује у одуговлачењу почетка поступка. Прихватио је да одмах крене поступак против њега. Кључни доказ да они не знају шта да раде са нашим Војиславом јесте то да су прошле године у фебруару, одговарајући на захтев Тима за одбрану за пуштање на слободу Војислава Шешеља рекли – немојте да га пуштате привремено на слободу зато што до краја 2004. године сигурно почиње поступак против Војислава Шешеља. Данас је 23. октобар 2005. године. Годину дана од њиховог најдаљег рока је прошло, ни не помињу, нема ни говора о почетку процеса председнику српских радикала. И то је нешто што, чини ми се, на најбољи могући начин говори колики је њихов страх од тог суђења.

Рећи ћу вам и зашто, да ово није празна парола или нешто што ми политичари волимо тек онако да изговоримо. Не знам да ли знате, али у тој оптужници против Војислава се помињу нека места где су извршени неки злочини, јесу ли или нису, ми не знамо, јер Војислав Шешељ никад у животу није ни чуо за та места. Нисте ни ви овде. Јесте ли чули за Липовачу негде код Невесиња? Нико жив никад није чуо, никад ниједног добровољца Српске радикалне странке ту није било. А какве везе има Војислав Шешељ с тим, па негде три месеца пре тога он је говорио да треба српски народ да се брани на својим вековним огњиштима, па сад он је крив што се не знам где нешто десило. Они су увели говор мржње и вербални деликт као темељ оптужнице против председника српских радикала.

Покушали су у почетку да тргују са Војиславом, он је то одбио са највећим презиром, јер за њега нема трговине кад је у питању Србија, кад је у питању наш народ. Неће да разговара. И онда је показао свој пркос. Неки ће рећи, имамо таквих у Србији, можда сте приметили, сигуран сам да јесте, који свакога дана говоре – да, па шта ми имамо од тога, доста смо се ми инатили, ајде мало да слушамо, и онда као кључни аргумент за све што се у земљи дешава, шта год да ураде, шта год да не ваља кажу – е па ми то морамо. Што не дођете у изборну кампању па не кажете народу – ми ћемо да радимо оно што морамо, то је наш програм. Оно што нам кажу, ми ћемо то да радимо, јер тако морамо. Ето, то је њихов политички изборни програм. Е тако и данас, то је једино што понављају. Они не могу да схвате да постоје људи који имају своју идеју, да постоје људи којима су народ или истина много важнији и од личне судбине, и од породичне, и од свега другог што није директно везано за нашу државу, за опстанак отаџбине и за опстанак целокупног народа. Слушао сам оног Петровића из Демократске странке, каже – па не можемо ми да прихватимо као партнера Српску радикалну странку све док се они не одрекну Војислава Шешеља. Ти ћеш да нам кажеш, ти ћеш неког да прихватиш или да не прихватиш. Па ми нећемо да прихватамо такве, јер их не прихвата народ. Нећемо лопове и криминалце да прихватамо.

Захвалан сам вам, јер знам да ћете као часни људи, гледајући њихове телевизије и читајући највећи део њихових новина трпети свакојаке лажи, свакојаке измишљотине. Тако с времена на време, кад дође неки криминалац па да мало пара некоме који ће да изађе да каже – не брине Тома довољно о Шешељу. Не, него ти бринеш, коме Шешељ не зна ни име нит га је икад чуо, нити ишта зна о њему. И то ћете слушати још стотинама пута. Још стотинама пута ћете да слушате ко зна какве приче, зато што више немају шта да раде. Не знају више шта да кажу о Српској радикалној странци, не знају више на који начин да покушају да нешто измисле. Колико пута сте чули – свађају се, каже, Воја и Тома, Тома и Вучић, Тома и Маја, овакви и онакви. Ево ја сад да вам кажем, хвала на питању, добро смо, никад нисмо били у бољим односима и све заједно ћемо да их победимо.

Војислав је дао наслов овој књизи, у којој имате документацију коју је он сам писао и предавао Хашком трибуналу, из које можете да видите какав је био однос Трибунала према њему. Дао је овакав

наслов тој књизи да би показао не само свој инат, свој пркос, своју људску решеност и опредељеност да се бори до краја за своју земљу и за свој народ, то је урадио да би свима у Хашком трибуналу јасно ставио до знања да је он човек са којим они не могу да разговарају на начин на који мисле и понекад могу са неким оптуженицима да разговарају. Јесте ли чули некад Војислава да им каже „часни суде“ – нисте, никада им то неће рећи. Све и главу на гилотину да му ставе, он ће и даље да им говори оно што мисли, као што је рекао оном Џефрију Најсу да је најперфиднији покварењак и да је овакав и да је онакав. И није ништа слагао, рекао им је истину. Њихова оптужница, могли сте то да видите по питањима која су упућивана Војиславу, је заснована на томе – рекао си то на конференцији за новинаре, рекао си ово на конференцији за новинаре, а онда си рекао нешто на трибини, на митингу. Па зар за то човек у двадесет првом веку треба да одговара за оно што је говорио на трибини, митингу, на конференцији за новинаре, јел то ратни злочин, јел то злочин против мира, јел то злочин против човечности?

Нису они рекли да је Војислав Шешељ негде неког убио. Нису они рекли ни да је он био негде кад је неко некога негде убио. Не, него каже, – причао је на телевизији, па пошто је причао на телевизији, неко је видео да неко треба некога да убије. Е, то је оптужница против нашег председника. И сад неки хоће да кажу – аха, па најбоље ви кажите како је то добра оптужница па ћемо ми да идемо у Европу или не знам где. А ја мислио да идемо на Арктик и Антарктик. Не знам где бисмо могли да идемо. Пошто ништа друго не знају да кажу.

Ово време ће остати упамћено по томе што ће часни људи знати да га запамте и не може ова прикривена окупација земље да траје стотину година. Видећете за пет или десет година каква ће срамота да поједе ове несрећнике који нам данас говоре да је њихова политика да радимо само оно што морамо и цела им се политика свела само на то. И Недић је својевремено, у окупираној Србији, много начина налазио да не каже увек – радимо само оно што морамо. А ови – само оно што морају и ништа друго. И кад треба да пљачкају народ и кад треба да одустају од дела територије наше земље.

Ви се сећате, када су долазили на власт 2000. године, рекли су нам – Косово је демократско питање, Метохију су увек заборављали. Кажу – Косово је демократско питање, ми ћемо то са нашим пријатељима са Запада одмах да решимо. Е сад то у потпуности пада у воду. Волели, не волели Милошевића, шта год ко мислио, прича о томе да је 1999. била хуманитарна интервенција је потпуно пала у воду. Хуманитарна интервенција, па сте на крају дошли дотле да тражите условну независност. Значи, спроводили сте агресију због анексије и окупације и због отимања дела територије.

Нема више Милошевића, нема више хуманитарне катастрофе, шта сад хоћете. Сад вам не одговара то, него хоћете да отмете део територије. Тиме се показује да су они од почетка такав план имали. Е, зато треба Републику Српску укинути пре почетка разговора о будућности Косова и Метохије, да некоме не би пало на памет да каже: извините, по ком то критеријуму Република Српска треба да се укине, са 99 посто српског становништва, која тражи независност или која тражи одвајање или самосталност од Босне и Херцеговине. Они морају да ћуте. А ови доле, иако их је много мање, иако су припадници националне мањине, а не конститутивни народ у СФРЈ били, е они могу да добију и независност. И сад ми треба да кажемо – да, па то је тако.

Појављује се онај геније, што га је добро назвао Вучићевић, новинар „Курира“, Албијанић, не смем ни да поновим шта му је тачно рекао, али је добро и прецизно то извео. Дакле, тај се појављује и каже – па ми смо то изгубили 1999. године. Па то кад си ти подржао Кумановски споразум 1999. године, али си после тога рекао да неће бити проблема и да ће Косово бити наше. Увек је неко други крив, и за све што се десило они ће да извлаче тих 10 година. И још 100 година да владају, и њихови унуци би говорили – е, чекајте, пре 120 година знате шта је било. А то је истина жива, не знам да ли сте приметили, они као да су намерили као Тито да владају. Они већ пет година сами на власти, раде шта хоће, чине шта им је воља, опљачкали Србију уздуж и попреко, а сваки пут, шта год да се деси – знамо ми шта је било пре десет

година. Као да немамо изборе на сваке четири године и као да се мења власт, него као да је неко Уставом ороочио да наредних 88 година има они да владају. Тако су замислили.

Познато је какав је однос Војислава Шешеља према Хашком трибуналу. Да ли сте видели како им је разбио ону причу о удруженом злочиначком подухвату, коме нисмо имали времена да говоримо. Они су направили правно-политичку конструкцију удруженог злочиначког подухвата који чине Шешељ, Милошевић и још 14 људи. Од тих 16 људи Војислав Шешељ никада није видео деветорицу, никада их није видео! Замислите то, удружени злочиначки подухват а са деветорицом се никада није видео, а од оних седам које је знао, са четворицом никада није био у пријатељским односима. А кажу – кренуо удружени злочиначки подухват, у оптужници против Шешеља 2. фебруара, а у оптужници против Милошевића 1. августа. Питате се – па чекајте, 2. фебруара или 1. августа. И онда Војислав духовито одговара – па ја сам се удружио сам са собом 2. фебруара, а касније са вама, иако сам вас упознао тек у мају наредне године. Па шта друго да радите и шта друго на све то да одговорите?

Мислим да грађани Србије данас много јасније него икада виде какве су све лажи биле и каквим су се измишљотинама служили и они који су подржавали ове наше несрећнике данас на власти, а и они сами и каквим су се све триковима служили. Данас је дошло време за истину, дошло је време на свим пољима да их побеђујемо. Зато што се диже Србија, зато што људи више неће да трпе и да слушају најгоре, талог, муљ и олош да им соли памет и да им показује какво би друштво требало да буде.

И данас, кад смо имали седницу Савета безбедности Уједињених нација, наше је да кажемо – ми држави нож у леђа да забијамо нећемо иако смо опозиција, ми хоћемо да имамо нашу државу, нашу државну територију са Косовом и Метохијом и нису нам важне политичке разлике. Око тога морамо да се договоримо, а питајте нас јесмо ли имали такву опозицију макар у оне две године. Нисмо, гледали су како ће да разграде и растуре државу, али смо поносни на то што нам фотеље нису важније од државе, јер немамо ничег пречег од територије Косова и Метохије и то је много важније него њихова Европска унија.

Ја сам вам захвалан због тога што сте дошли, због тога што ће ово нашем Војиславу много да значи. Не памтим да је ова сала била оволико пуна. У сваком случају, биће пресрећан, биће пресрећан и због тога што његове књиге иду вама у руке, што ћете моћи део те документације која ће ући у историју да прочитате, погледате, држите у својим регалима и да остане за вашу децу, за нека будућа покољења, а ја вам се унапред захваљујем на свему томе што ћете тек морати да издржите да бисмо успели да опстанемо и као народ и као земља и да бисмо заједничким снагама успели да победимо. Али да знате, свакога дана много смо ближе томе него што смо раније били и већ сутра бићемо много ближе него што смо били данас. Хвала вам најлепше.